

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **MIKO - Market Strážnice, spol. s r. o.**, se sídlem Strážnice, náměstí Svobody 491, zastoupeného Mgr. Lukášem Wimětalem, advokátem se sídlem Brno, Údolní 8, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 31, o žalobě proti rozhodnutím Finančního ředitelství v Brně ze dne 27.4.2012 č.j. 6556/12-1301-704581, č.j. 6555/12-1301-704581, č.j. 6366/12-1200-701858 a č.j. 6367/12-1200-701858,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal ke Krajskému soudu v Brně žalobu proti rozhodnutím Finančního ředitelství v Brně ze dne 27.4.2012 č.j. 6556/12-1301-704581, č.j. 6555/12-1301-704581, č.j. 6366/12-1200-701858, č.j. 6367/12-1200-701858.

Rozhodnutím č.j. 6556/12-1301-704581 Finanční ředitelství v Brně zamítlo žalobcovo odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru na daň z přidané hodnoty ze dne 13.9.2011, č.j. 85630/11/311921703527, vydanému Finančním úřadem ve Veselí nad Moravou (dále jen správce daně), kterým byla žalobci podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, v tehdy platném znění (dále jen zákon o dani z přidané hodnoty), a podle § 147 a § 143 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, v tehdy platném znění (dále jen daňový řád), doměřena daň z přidané hodnoty za 4. čtvrtletí 2009 ve výši 323.950 Kč a současně mu podle § 37b odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, v tehdy platném znění (dále jen zákon o správě daní a poplatků), ve spojení s § 264 odst. 13 daňového řádu vznikla povinnost uhradit penále ve výši 20 % z doměřené daně, tj. 64.790 Kč.

Rozhodnutím č.j. 6555/12-1301-704581 Finanční ředitelství v Brně zamítlo žalobcovo odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru na daň z přidané hodnoty ze dne 13.9.2011, č.j. 85626/11/311921703527, vydanému správcem daně, kterým byla žalobci podle zákona o dani z přidané hodnoty a podle § 147 a § 143 daňového řádu doměřena daň z přidané hodnoty za 4. čtvrtletí 2008 ve výši 203.490 Kč a současně mu podle § 37b odst. 1 písm. a) a b) zákona o správě daní a poplatků ve spojení s § 264 odst. 13 daňového řádu vznikla povinnost uhradit penále ve výši 20 % z doměřené daně, tj. 40.698 Kč.

Rozhodnutím č.j. 6366/12-1200-701858 Finanční ředitelství v Brně změnilo dodatečný platební výměr ze dne 13.9.2011, č.j. 85631/11/311921703527, vydaný správcem daně, kterým byla žalobci podle zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, v tehdy platném znění (dále jen zákon o dani z příjmů), a podle § 143 odst. 1 a 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, doměřena daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1.1.2008 do 31.12.2008 a současně mu podle § 37b odst. 1 písm. a) zákona o správě daní a poplatků, ve spojení s § 264 odst. 13 daňového řádu vznikla povinnost uhradit penále ve výši 20 % z doměřené daně tak, že doměřená daň činila 224.910 Kč spolu s penále ve výši 44.982 Kč.

Rozhodnutím č.j. 6367/12-1200-701858 Finanční ředitelství v Brně zamítlo žalobcovo odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru na daň z příjmů právnických osob ze dne 13.9.2011, č.j. 85632/11/311921703527, vydanému správcem daně, kterým byla žalobci podle zákona o daních z příjmů a podle § 143 odst. 1 a 3 daňového řádu doměřena daň z příjmů právnických osob za zdaňovací

období od 1.1.2009 do 31.12.2009 ve výši 341.000 Kč a současně mu podle § 37b odst. 1 písm. a) zákona o správě daní a poplatků, ve spojení s § 264 odst. 13 daňového řádu vznikla povinnost uhradit penále ve výši 20 % z doměřené daně, tj. 68.200 Kč.

Působnost orgánu rozhodujícího o žalobcových odvoláních přešla v průběhu řízení před zdejším soudem s účinností zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, na Odvolací finanční ředitelství, které se tak podle § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.), stalo žalovaným.

I. Podstata věci

Správce daně při vydávání výše uvedených dodatečných platebních výměrů vycházel z výsledků provedené daňové kontroly daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2008 a 2009 a daně z přidané hodnoty za zdaňovací období 1. čtvrtletí 2008 až 4. čtvrtletí 2009 zahájené dne 2.9.2010.

Proti těmto dodatečným platebním výměrům podal žalobce odvolání, které však původní žalovaný zamítl, neboť dospěl k totožnému závěru jako správce daně, a to že žalobce dostatečně neprokázal vynaložení nákladů ve smyslu § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů ani nárok na uplatnění daňového odpočtu ve smyslu § 73 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty. Návrhy žalobce na dokazování, které byly uplatněny již v rámci daňové kontroly, původní žalovaný zamítl s odůvodněním, že by nepřispěly k objasnění skutkového stavu věci a tím k prokázání vynaložených nákladů a nároku na uplatnění daňového odpočtu.

Tento závěr žalobce nyní napadá podanou žalobou.

II. Shrnutí žaloby

Žalobce namítá, že správní orgán neprovedl důkazy (zejména svědecké výpovědi), které navrhoval. Žalobce poukazuje na to, že F. Z. byl správcem daně několikrát předvolán, avšak následně bylo od jeho výsledku upuštěno s odůvodněním, že by svědecká výpověď neodstranila pochybnost o nevěrohodnosti předmětného plnění. Dále žalobce poukazuje na to, že mu správce daně oznámil, že se výslech bude konat dne 26.11.2011, ačkoliv by svědek předvolán již na 26.1.2011. Žalobce poukazuje na to, že za předpokladu, že by k výsledku došlo, byl by zkrácen na svých subjektivních právech, neboť by se jej nemohl zúčastnit. Dále žalobce namítá, že

žalovaný odmítl provést výslech svědkyně A. B., která podle žalobce mohla svoji výpověď prokázat, že společnost ENERGOPOL a.s. vykonávala podnikatelskou činnost.

Žalobce rovněž nesouhlasí se závěrem žalovaného ohledně toho, že čestná prohlášení svědků L. K. a Ing. P. G., které žalobce předložil, nemohou být důkazem prokazujícím faktické provedení deklarovaných plnění společností BEST BUY s.r.o. Žalobce v této souvislosti poukazuje na to, že Ing. P. G. v předmětné věci podal vysvětlení na Policii ČR, kde rovněž uvedl, že k tomuto plnění došlo. Stejně tak byli podle žalobce vyslechnuti svědci K., K. a Z., avšak správce daně podle žalobce nepřihlédl k těmto výsledkům, aniž by dostatečně zdůvodnil, proč považuje tyto osoby za nedůvěryhodné.

Žalobce k prokázání uskutečnění plnění navrhuje důkazy výsledkem svědků F. Z., L. K., Ing. P. G. a jejich čestná prohlášení, dále záznam o podaném vysvětlení Ing. P. G., výslech svědkyně A. B. a V. K.

V replice žalobce zdůrazňuje, že nemůže zasahovat do chodu společnosti BEST BUY s.r.o. a ENERGOPOL a.s. a kontrolovat, zda práce vykonávají přímo zaměstnanci společnosti nebo jiné osoby, které společnost zajistila. Podle žalobce je podstatné, že faktury byly vedeny v účetnictví i v daňových přiznáních a byly prokazatelně uhrazeny na základě protiplnění spočívajících v realizaci činností ve prospěch žalobce na základě uzavřených smluv. Žalobce má rovněž za to, že existují další důkazy, které vyvrací závěr žalovaného, a shledává tak hodnocení důkazů jednostranným a zaujatým, neboť je upřednostňován výslech Petra Kuběňky, aniž by byly zohledněny další důkazní prostředky.

Z výše uvedených důvodů se žalobce domáhal zrušení jak napadených, tak jim předcházejících prvostupňových rozhodnutí. Žalobce setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před soudem.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný se žalobou nesouhlasí. Odkazuje na svědeckou výpověď jednatele společnosti BEST BUY s.r.o. pana P. K., z níž jednoznačně plyne, že předmětná sporná plnění nebyla deklarovaným dodavatelem této společnosti fakticky provedena. Na základě toho žalovaný považoval za zbytečné provádět výsledky navrhovaných svědků, kteří by měli být v postavení dodavatelů společnosti BEST BUY s.r.o. a v případě Ing. G. v pracovně právním vztahu se žalobcovým dodavatelem, neboť sama společnost BEST BUY s.r.o. uskutečnění plnění nepotvrdila. Dále žalovaný poukazuje

na to, že žalobcem navrhovaní svědci pouze odkazují na blíže neurčenou osobu I. Z. (v čestném prohlášení L. K. a Ing. G. je uváděna osoba Z.).

Žalovaný má tedy za to, že pokud deklarovaná plnění fakticky provedla jiná osoba, musel by žalobce předložit doklady, prokazující provedená plnění v konkrétním rozsahu a v konkrétní ceně, a prokázat tak jejich daňovou účinnost. Nadto žalovaný uvádí, že společnost ENERGOPOL a.s. ke dni uskutečnění deklarovaného plnění dle dodavatelské faktury č. 180001, tj. ke dni 1.7.2008 neprovozovala žádnou podnikatelskou činnost, za rok 2008 nepodala přiznání k dani z příjmů právnických osob a z pohledu daně z přidané hodnoty již v roce 2008 nevykazovala žádná uskutečněná zdanitelná plnění.

Taktéž žalovaný setrval na svém procesním stanovisku po celou dobu řízení před soudem a z výše uvedených důvodů navrhoval soudu, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Napadená rozhodnutí byla přezkoumána v mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s.ř.s., podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování odvolacího orgánu postupem podle § 75 odst. 1 s.ř.s.

Žaloba není důvodná.

Žalovaný při svém rozhodování vycházel z toho, že žalobce neprokázal vynaložení nákladů ve smyslu § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů a dále oprávněnost nároku na uplatnění daňového odpočtu ve smyslu § 73 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty. Žalobcova argumentace obsažená v žalobě směřuje k tomu, že v probíhajícím daňovém řízení nebyly připuštěny žalobcem navrhované důkazy.

Podle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů v rozhodném znění výdaje (náklady) vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů se pro zjištění základu daně odečtou ve výši prokázané poplatníkem a ve výši stanovené tímto zákonem a zvláštními předpisy. Ve výdajích na dosažení, zajištění a udržení příjmů nelze uplatnit výdaje, které již byly v předchozích zdaňovacích obdobích ve výdajích na dosažení, zajištění a udržení příjmů uplatněny.

Podle § 72 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty v rozhodném znění má plátce nárok na odpočet daně, pokud přijatá zdanitelná plnění použije pro uskutečnění své ekonomické činnosti. Nárok na uplatnění odpočtu daně vzniká dnem, ke kterému vznikla povinnost přiznat daň na výstupu.

Podle § 73 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty v rozhodném znění prokazuje plátce nárok na odpočet daně daňovým dokladem, který byl vystaven plátcem a byl zaúčtován podle zvláštního právního předpisu (zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví), popřípadě evidován podle § 100 zákona o dani z přidané hodnoty u plátců, kteří nevedou účetnictví.

Břemeno důkazní tedy leží na daňovém subjektu. Podle § 92 odst. 3 a 4 daňového řádu prokazuje daňový subjekt všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních. Pokud to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidence (stejná právní úprava byla obsažena i v dříve účinném zákoně o správě daní a poplatků, konkrétně v § 31 odst. 9 tohoto zákona).

Tento institut vyložil například Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 1.6.2005, sp. zn. IV. ÚS 29/05, publ. N 113/37 Sb. NU 463, dostupném na www.nalus.usoud.cz: „*Ve sféře provádění důkazů má informační autonomie odraz v zásadě, podle níž nese důkazní břemeno k prokázání určité skutečnosti ten, kdo tuto skutečnost tvrdí. Tato zásada je zachována rovněž v daňovém řízení, ačkoliv v modifikované podobě, neboť na rozdíl od jiných druhů řízení, v nichž je věcí svobodné vůle jednotlivce, zda určité skutečnosti v řízení tvrdí a uvádí či nikoliv, stíhá v daňovém řízení daňový subjekt rovněž povinnost tvrzení (v podobě daňového přiznání). Nicméně, také v daňovém řízení se vztahuje důkazní břemeno pouze k prokázání skutečností tvrzených (uvedených) daňovým subjektem v daňovém přiznání, resp. skutečností, jež je daňový subjekt povinen uvést v daňovém přiznání, tedy skutečností vážících se výlučně k daňové povinnosti subjektu*“.

Soud v této souvislosti musí konstatovat, že unesení důkazního břemene se nevztahuje toliko k předložení bezvadných účetních dokladů. Samotný daňový doklad (faktura), byť by obsahoval všechny zákonné náležitosti, nijak neprokazuje, že fakticky došlo k uskutečnění platby a k plnění uvedenému na faktuře. Takový doklad nemůže být použit jako důkaz o realizování skutečnosti v něm deklarované, není-li prokázáno, že k jejímu uskutečnění fakticky došlo. K tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2006, sp. zn. 5 Afs 40/2005, www.nssoud.cz, podle něhož „*pro posouzení, zda jsou výdaje (náklady) daňově uznatelné, je sice podstatná jejich souvislost s podnikáním i dosaženým příjmem, nelze však opomíjet i další podmínku stanovenou v ustanovení § 24 odst. 1 zákona o*

daních z příjmů, tj. průkaz o tom, že výdaj byl skutečně vynaložen. Ani doklady vystavené právně existujícím subjektem a se všemi požadovanými náležitostmi nemohou být použity jako důkaz o uskutečnění skutečnosti v nich deklarované, není-li prokázáno, že k jejímu uskutečnění fakticky došlo“.

Žalobce měl v řízení prokázat, že skutečně vynaložil náklady, které ve svém daňovém přiznání uvedl, tedy že jím objednané práce byly provedeny jím tvrzenými konkrétními subjekty za jím tvrzenou částku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.5.2007, sp. zn. 9 Afs 30/2007, dostupný na www.nssoud.cz, podle něhož budou „*daňově uznatelnými výdaje jen za předpokladu, že daňový subjekt bez jakýchkoli pochybností prokáže, jak jejich skutečné vynaložení, tak i to, že byly vynaloženy za účelem dosažení, zajištění či udržení jeho zdanitelných příjmů*“).

Obdobná situace je i v případě prokazování nároku na uplatnění daňového odpočtu ve smyslu § 72 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty. Ustálená judikatura správních soudů přitom setrvává na názoru, že pouhým doložením účetního dokladu, který obsahuje formální náležitosti, není nárok prokázán. Daň či nárok na odpočet daně nemají základ ve formálním dokladu, ale v existenci zdanitelného plnění. Jak již uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 25.10.2006, sp. zn. 2 Afs 7/2006, dostupném na www.nssoud.cz: „*Prokazuje-li daňový subjekt nárok na nadměrný odpočet daně z přidané hodnoty formálně bezvadným daňovým dokladem, ale o faktickém stavu jsou pochybnosti, je součástí důkazní povinnosti daňového subjektu prokázání existence zdanitelného plnění*“.

Soud k tomu dodává, že důkazní břemeno je sice limitováno co do času a rozsahu zkoumané daně, nikoli však co do charakteru předkládaných důkazních prostředků, jak je ostatně uvedeno v § 93 odst. 1 daňového řádu, podle něhož je možno v řízení použít všech důkazních prostředků, jimiž lze osvědčit skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daně. Toto ustanovení však nelze v žádném případě chápat k tíži daňového subjektu, právě naopak. Je tedy nespornou povinností daňového subjektu prokázat vše, co uvede v daňovém přiznání. Jakým způsobem tak učiní, je přitom zásadně na něm. Jak bylo uvedeno výše, daňový subjekt není ničím omezen v tom smyslu, že by mu bylo uloženo, jaké důkazy či důkazní návrhy v daňovém řízení k prokázání svých tvrzení má předložit. Je přitom zřejmé, že ne vždy k prokázání tvrzení bude postačovat, pokud daňový subjekt předloží toliko doklady, které mu zákon ukládá vyhotovovat a uchovávat. Záleží tedy na daňovém subjektu, jaké doklady ponechá ve své dispozici, vždy však musí být schopen prokázat veškeré skutečnosti, které v daňovém přiznání tvrdí.

Žalobce v podané žalobě namítal, že nemohl unést důkazní břemeno, neboť neměl možnost prokázat sporné vynaložené náklady ve smyslu zákona o daních z příjmů a nárok na odpočet daně z přidané hodnoty, neboť žalovaný odmítl provést žalobcem navrhované důkazní prostředky (zejména výslech několika svědků).

Žalobce předně namítal, že původní žalovaný (i správce daně) odmítli provést výslech svědka F. Z. Ze správního spisu k tomu vyplynulo, že v průběhu daňové kontroly došlo ke zpochybnění faktického uskutečnění zdanitelného plnění, které pro žalobce měla realizovat společnost ENERGOPOL a.s. Uskutečnění plnění žalobce prokazoval dokladem č. 180001 ze dne 1.7.2008, který se týká „inženýrské a datové podpory při zpracování dat: GIS PT (zpracování dat IMIP), GIS SD (data dolu Bílina), GRS O2 (migrace do V8)“. Tento doklad odkazuje na předávací protokol ze dne 1.12.2008, který však žalobce nepředložil. K výzvě správce daně předložil žalobce předávací protokol ze dne 1.7.2008, který se měl vztahovat k výše uvedenému daňovému dokladu. Jak správce daně, tak žalovaný však vzhledem k následnému provázání těchto dokladů s jinými doklady, které se vztahovaly k odlišné činnosti, dospěli k závěru, že předloženým předávacím protokolem nebylo prokázáno faktické uskutečnění zdanitelného plnění, jak tvrdil žalobce. Žalovaný závěr o nedůvěryhodnosti předložených dokladů opřel i o zjištění, že společnosti ENERGOPOL a. s. nejpozději k datu 15.11.2007 zanikla všechna živnostenská oprávnění. Tato společnost nepodala za rok 2008 daňové přiznání a nevykazovala žádná zdanitelná plnění. V polovině roku 2007 byl navíc zamítnut návrh této společnosti na prohlášení konkursu pro nedostatek majetku. Žalovaný rovněž poukázal na to, že jednatel žalobce Ing. V. M. figuroval v pozici místopředsedy představenstva společnosti ENERGOPOL a. s. (blíže viz strany 6 a 7 napadeného rozhodnutí č.j. 6555/12-1301-704581 a strany 9 až 11 napadeného rozhodnutí č.j. 6366/12-1200-701858).

Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí, že výslech F. Z., který byl předsedou představenstva společnosti ENERGOPOL a.s., nemohl být za tohoto skutkového stavu jakkoli přínosným pro objasnění věci. Pokud žalobce provedení tohoto výslechu navrhoval za účelem prokázání toho, že tato společnost ekonomickou činnost v rozhodnou dobu vykonávala, nemohl by takový důkaz být považován za hodnověrný, i kdyby F. Z. uskutečnění zdanitelného plnění potvrdil. Z téhož důvodu nebylo žalovaným osvědčeno jako důkaz čestné prohlášení F. Z. ze dne 15.9.2011, které je rovněž v rozporu se zjištěními uvedenými z veřejně přístupných rejstříků.

Soud s tímto závěrem žalovaného plně souhlasí. Pokud totiž společnosti ENERGOPOL a. s. zanikla veškerá živnostenská oprávnění již v roce 2007 a za rok 2008 nepodala daňové přiznání a nevykazovala žádnou podnikatelskou činnost, nemohla tato společnost v roce 2008 poskytovat žalobci jakákoli zdanitelná plnění. Vzhledem k tomu ani zdejší soud nepovažoval za potřebné provádět důkazy výslechem svědka F. Z. či jeho čestným prohlášením, neboť by nemohly nic nového přinést. Navržený výslech by totiž nemohl právě uvedený závěr jakkoli zvrátit. I kdyby F. Z. uvedl, že společnost ENERGOPOL a. s. plnění žalobci poskytla, nijak by to nemohlo změnit skutečnost, že v rozhodnou dobu neměla společnost ENERGOPOL a. s. žádná živnostenská oprávnění a zdanitelné plnění tudíž poskytnout nemohla.

K námitce týkající se nemožnosti účasti žalobce na výsledku svědka F. Z. ze správního spisu vyplynulo, že tento svědek byl správcem daně předvolán na den 26.1.2011. O výsledku svědka byl žalobce informován, avšak správce daně žalobci sdělil jiné datum konání výsledku, a to 26.11.2011. Je tedy zřejmé, že správce daně pochybil, neboť sdělením nesprávného data konání výsledku žalobci mohl znemožnit se tohoto výsledku účastnit, pokud by se výsledek dne 26. 1. 2011 konal. Možnost zúčastnit se výsledku svědka a klást mu otázky přitom patří k základním právům daňového subjektu a je nepochybné, že správce daně měl žalobce informovat o skutečném datu konání výsledku svědka. Zároveň je však třeba konstatovat, že se tento výsledek neuskutečnil, a to 26. 1. 2011 ani později. Pokud se výsledek svědka F. Z. vůbec neuskutečnil, nemohl být žalobce nesprávným sdělením data konání výsledku jakkoli zkrácen na svých právech. Tuto námitku tedy soud neshledal důvodnou.

Rovněž soud neshledal žádné dotčení v žalobcových právech, pokud správce daně nejprve svědka F. Z. k výsledku několikrát předvolával a pak rozhodl, aniž by jeho výsledek uskutečnil. Byť se takový postup může zdát žalobci nelogickým, není nikterak nezvyklým. Naopak, je poměrně běžné, že v určité fázi opatřování podkladů pro rozhodnutí má správce daně za to, že výsledek svědka je potřebný, a proto svědka předvolá, nicméně v další fázi řízení (kdy už má opatřeny podklady další) shledá takový výsledek nepotřebným a rozhodne o věci, aniž by svědka vyslechl. Za této situace je ovšem povinen řádně zdůvodnit, proč k výsledku navrženého svědka nepřistoupil. Tak tomu také bylo v daném případě, neboť správce daně řádně odůvodnil, proč výsledek tohoto svědka nepovažuje za potřebný.

Soud se žalobcem nesouhlasí ani v tom, že žalovaný pochybil, jestliže odmítl vyslechnout svědkyni A. B., která vedla pro společnost ENERGOPOL a. s. účetnictví. Soud se naopak ztotožňuje s názorem žalovaného a odkazuje na stranu 7 napadeného rozhodnutí č.j. 6555/12-1301-704581 a stranu 11 napadeného rozhodnutí č.j. 6366/12-1200-701858, kde je řádně odůvodněno, proč nebylo přistoupeno k výsledku této svědkyně. I soud má totiž za to, že by tato osoba mohla toliko potvrdit, že byly vystaveny určité daňové doklady - o tom však nebylo v právě posuzované věci sporu. Nijak by ale nemohla potvrdit faktické uskutečnění zdanitelného plnění ani vyvrátit zjištění o tom, že společnost ENERGOPOL a. s. žádná živnostenská oprávnění v roce 2008 neměla a tudíž nemohla poskytnout žalobci jakákoli zdanitelná plnění. Právě z těchto důvodů ani soud nepovažoval za potřebné A. B. vyslechnout.

Žalobce dále nesouhlasil s názorem žalovaného, že výsledky a čestná prohlášení L. K. a Ing. P. G. nemohou být důkazem prokazujícím faktické provedení deklarovaných plnění, a dále namítal, že správce daně nepřihlédl k výpovědi svědků K., K. a Z., k nimž došlo na Policii ČR. Ani v případě těchto námitek nemůže soud se žalobcem souhlasit.

Žalovaný k tomu na straně 11 napadeného rozhodnutí č.j. 6556/12-1301-704581 a na stranách 14 a 15 napadeného rozhodnutí č.j. 6367/12-1200-701858 uvedl: „Dodavatel, na základě jehož faktur byly ovlivněny daňově účinné náklady Vaší společnosti, tyto své dodavatele žádným způsobem neosvědčil, BEST BUY s.r.o. neměla žádné zaměstnance a současně nebyl u BEST BUY s.r.o. prokázán žádný nákup služeb, prací ani nákup materiálu na opravu uvedené nemovitosti, což vyplývá zcela jednoznačně ze svědecké výpovědi pana P. K. ze dne 10.2.2011, a současně to plně koresponduje i z ověření místně příslušným správcem daně BEST BUY s.r.o. (písemnost pod č.j. 210976/10/303933800103 ze dne 4.10.2010). Na tomto závěru nemění nic ani Vámi v odvolání předložená čestná prohlášení pana L. K. a Ing. P. G. a následně k doplnění odvolání přiložený úřední záznam o podaném vysvětlení Ing. G., neboť v souvislosti s BEST BUY s.r.o. odkazují pouze na blíže neurčenou osobu I. Z.... Z výše uvedeného vyplývá, že pan P. K., jako jednatel, za společnost BEST BUY s.r.o. pouze podepisoval doklady a další písemnosti, přebíral peníze a blíže neidentifikované osobě I. Z. je předával v plné výši a tato blíže neidentifikovaná osoba mu na základě svého uvážení nějaké peníze dávala. Takovou činnost nelze v žádném případě považovat za uskutečnění plnění dle předmětných dodavatelských faktur“.

Žalobce během řízení tvrdil, že práce (opravy na nemovitosti ve vlastnictví žalobce ve Strážnici a zpracování dat) prováděla společnost BEST BUY s.r.o. a právě tato společnost měla být podle doložených faktur v přímém styku se žalobcem. Pokud však P. K. jako jednatel této společnosti uvedl, že pouze podepisoval doklady, přebíral peníze a předával je Ivo Z., který mu část peněz vracel, je třeba souhlasit se žalovaným, že k faktickému plnění ze strany společnosti BEST BUY s.r.o. nedošlo.

Soud rovněž souhlasí se žalovaným v tom, že není možné, aby třetí osoba, která nebyla v přímém kontaktu se žalobcem, ale pouze s jeho údajným dodavatelem - společností BEST BUY s.r.o., mohla vyvrátit tvrzení jednatele P. K., že on žádné práce neprováděl a ani nikdo za jeho společnost, neboť společnost BEST BUY s.r.o. žádné zaměstnance nemá, a tedy prokázat, že společnost BEST BUY s.r.o. žalobcem tvrzené plnění poskytl.

Je třeba zdůraznit, že žalobce má povinnost prokázat svoje tvrzení (tj. že práce byly provedeny společností BEST BUY s.r.o. za jím tvrzené částky). Samotná skutečnost, že tyto práce provedeny byly, aniž by daňový subjekt byl schopen rozumně zdůvodnit a doložit kým, vyvolává o žalobcově tvrzení značné pochyby. Ke shodnému závěru dospěl i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 26.2.2010, sp. zn. 2 Afs 32/2008, dostupném na www.nssoud.cz, kde uvedl, že „neprokázal-li daňový subjekt, od koho nabyt zboží a jakou částku za ně zaplatil a v konkrétním případě nebylo možno tyto informace získat ani aktivitou správce daně, nejedná se o daňově uznatelné výdaje ve smyslu § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů. Uvedené platí i tehdy, pokud existence zboží a jeho následný prodej, včetně výše takto vytvořeného zisku, nejsou sporné. Za této situace, nejsou-li splněny podmínky

přechodu na daňové pomůcky, správci daně nic nebrání v tom, aby příjmy z prodeje tohoto zboží považoval za daňově uznatelné, zatímco daňovým subjektem deklarované (avšak neprokázané) výdaje za jeho pořízení nikoliv“. Ačkoliv se tento rozsudek týkal zboží, soud je toho názoru, že závěry v něm obsažené lze analogicky aplikovat i na provedení prací, jak tomu bylo v právě posuzované věci.

I kdyby tedy žalobcem navržené výsledky a čestná prohlášení L. K. a Ing. P. G. prokázaly, že nějaké práce byly provedeny, nemohly by prokázat faktické provedení deklarovaných plnění (tj. že opravy na nemovitosti ve Strážnici a zpracování dat realizovala společnost BEST BUY s.r.o., jak žalobce tvrdil). Tuto skutečnost totiž jednoznačně svou výpovědí vyloučil jednatel této společnosti, který výše zmíněné osoby vůbec neznal, nevěděl, kdo práce provedl, a jeho společnost žádnou podnikatelskou činnost v rozhodném období nerealizovala. Prokázal-li by žalobce, že sporné práce byly provedeny jinými osobami, nemohlo by to znamenat, že prokázal svoje tvrzení o tom, že práce provedla společnost BEST BUY s.r.o., k čemuž se vztahovaly žalobcem předložené doklady.

Za tohoto stavu zdejší soud nepřistoupil k výsledku navrhovaných svědků L. K. a Ing. P. G. Čestná prohlášení uvedených osob jsou součástí spisového materiálu předloženého žalovaným a soud se s nimi tedy v rámci přezkumu napadeného rozhodnutí seznámil. Jak již ale uvedl výše, skutečnost, že tyto osoby „provedení nějakých prací potvrdí“, nemůže nic změnit na tom, že se nejednalo o plnění poskytnuté společností BEST BUY s.r.o. Z téhož důvodu nepovažoval soud za potřebné provádět důkaz spisem Policie ČR, oddělení hospodářské kriminality ve Veselí nad Moravou pod č.j. KRPB-29813-36/TČ-2011-060681, neboť ani v něm obsažené výpovědi L. K. a Ing. P. G. nemohou shora uvedený závěr jakkoli ovlivnit.

Pokud jde o výslech V. K., tak z jeho čestného prohlášení, které je součástí správního spisu, plyne, že tato osoba měla vykonávat práce pro společnost PSK stavební s. r. o. Závěry žalovaného ve vztahu k provedení prací touto společností však žalobce v žalobě nezpochybňuje, a proto soud, který je zásadně vázán uplatněnými žalobními body, nepovažoval za nezbytné vyslýchat V. K. k provedení prací pro PSK stavební s. r. o.

Soud má tedy za to, že se žalovaný dostatečně zabýval všemi navrhovanými důkazy a dostatečným a srozumitelným způsobem žalobci objasnil, proč jím navržené důkazy neprovedl.

V. Závěr

Je tedy třeba uzavřít, že žalovaný postupoval v souladu se zákonem, pokud dospěl k závěru, že k uskutečnění tvrzeného plnění v daném případě nedošlo. V žádném ze žalobních bodů tedy žaloba není důvodná.

Vzhledem k tomu, že soud nezjistil ani žádnou vadu, k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti, byla žaloba jako nedůvodná podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnuta.

VI. Náklady řízení

Soud rozhodl o nákladech řízení účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci nebyl úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení, to by náleželo procesně úspěšnému – žalovanému. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému v souvislosti s řízením vznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, proto mu náhrada nákladů řízení nebyla soudem přiznána.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 28. února 2014

JUDr. David Raus, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová